

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

5. ŘÍJNA 2014

Z obsahu:

Církev je katolická a apoštolská

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 17. září 2014,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Mariánská zjevení v Pellevoisin (2 - dokončení)

P. Daniel Pichette
- strana 4 -

„Anděl lásky“ - blessená sestra Euthymia

- strana 6 -

O síle kněžského požehnání

- strana 7 -

Církev jsem radikálně odmítal (2 - dokončení)

Jenö Zeltner
popisuje svou cestu
ke katolické víře
- strana 8 -

Křesťanská morálka a homosexuální manželství - varovná sociologická studie

Mark Regnerus
- strana 10 -

Hnutí Pro život ČR zakládajícím členem evropské federace

Jeden z nás
- strana 11 -

Martin a David Zürnovi: Rüzcenový oltář v Überlingen am Bodensee, klášter sv. Mikuláše

Editorial

Prožíváme měsíc, kterému se říkáme „růžencový“. Možná stále nedoceňujeme sílu modlitby růžence: modlitby, která nás vede skrze rozjímání tajemství Ježíšova života k hlubšímu pochopení dějin spásy, jejichž součástí je neoddělitelně Matka Boží, Panna Maria; modlitby, v níž se s důvěrou obracíme právě k Matce, jež nám u svého Syna může vyprosít bohaté milosti. V úterý si navíc celá církev připomíná Pannu Marii Růžencovou, což by nás mohlo povzbudit k tomu, aby se růženec stal každý den naším „nástrojem“ na cestě spásy.

„Klid, moje dítě, trpělivost, budeš mít starosti a obtíže, ale já budu s tebou.“ (str. 4) Slova Panny Marie, která slyšela Estelle Faguetová, můžeme vztáhnout i na sebe. Maria, která je Matkou všech lidí, sama ukazuje, kde hledat pokoj a jistotu v životních těžkostech – ať už osobních, či společenských, týkajících se celého světa. A když víme, že tato milující Matka nás bezpečně vede ke Kristu, zdroji naší spásy, proč bychom se neměli s pokorným klidem utíkat pod její ochranný plášť?

Dalším zdrojem síly na cestě spásy je kněžské požehnání. Není to tak dávno, co jsme o něm psali (Světlo č. 29/2014), ale o jeho moci, kterou Bůh dává svým posvěceným služebníkům, je třeba hovořit stále. Zvláště, když požehnání kněze zbavuje satana moci nad člověkem. (str. 7)

Také další dva životní osudy nás povzbuzují na cestě spásy. Ať už je to příklad bl. Euthymie a její láskyplné péče o nemocné (str. 6), anebo manželská zdrženlivost Jenö Zeltnera, spojená s upřímnou touhou po nápravě vztahu k Bohu a k církvi (str. 8). Často slyšíme: „Neohlížej se na jiné, ty nemusíš být špatný jako oni.“ Možná bychom to měli obrátit a v případě podobných svědectví víry říkat: „Podívej se, když to dokázali oni, proč ne ty?“ A za „ty“ si doplníme své jméno...

Je doslova nutné usilovat o pevnou víru, postavenou na Bibli a jejím výkladu především starověkými církevními Otcí, na Tradici (která se často dnes mění v pouhou „tradici“) a na životě modlitby k Bohu Trojedinému, Panně Marii, ke všem svatým a také k andělům strážným. O této nutnosti nás přesvědčuje sociologická studie, jejíž závěr je velkým varováním, kam směřuje myšlení mnohých dnešních křesťanů. (str. 10) I když jde o vzorek protestantských církevních společenství, neznamená to, že mezi katolíky bude situace radikálně odlišná. I kdyby byla, je třeba mít se na pozoru – ďábel nikdy nespí! A proto v Roce rodiny nezapomeňme na usilovnou modlitbu za právě probíhající biskupskou synodu o rodině. Maria, Královno rodin, oroduj za nás a celou katolickou církev!

Daniel Dehner

Církev je katolická a apoštolská

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
17. září 2014, náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Budeme dnes dále mluvit o církvi. Když vyznáváme svoji víru, tvrdíme, že církev je „všeobecná“ (tj. katolická) a „apoštolská“. Jaký je však vlastní význam těchto dvou slov, dvou charakteristických rysů církve? A jakou hodnotu mají pro křesťanské komunity a pro každého z nás?

Katolická znamená všeobecná. Kompletní a jasnou definici nám v prvních staletích podává jeden z církevních otců, svatý Cyril Jeruzalémský: „Církev je bezpochyby katolická, tedy všeobecná, protože je rozšířena po celém světě od jednoho konce ke druhému a protože obecně a neporušeně učí všem pravdám, které mají lidé poznat o tom, co je na nebi i co je na zemi.“ (Katecheze XVIII, 23) Zřejmým znamením katolicity církve je skutečnost, že mluví všemi jazyky. A je to účinkem Letnic. (srov. Sk 2,1–13) Duch Svatý totiž uschoval apoštoly i celou církev, aby dala zaznít dobré zvěsti spásy a Boží lásky až do končin země. Církev se tak zrodila jako katolická, to znamená, že je od počátku „symfonická“ a nemůže nebýt katolická, je projektována k evangelizaci a k setkání se všemi. Boží Slovo se dnes čte ve všech jazycích, všichni mají evangelium ve své řeči, aby je mohli číst. A znovu se vracím k tomu, že je vždy dobré nosit s sebou v kapse či v tašce malé vydání evangelia a během dne si z něj kousek přečíst. To nám prospívá. Evangelium je rozšířeno ve všech jazycích, protože církev, zvěst Vykupitele Ježíše Krista, je v celém světě. Církvi se říká katolická, protože je všeobecná.

To, že se církev zrodila jako katolická, znamená, že se zrodila „vyjitím“ a že se narodila jako misionářská. Kdyby apoštolové zůstali ve večeřadle, aniž by vyšli šířit evange-

lium, byla by církev pouze v tamtom lidu, městě a večeřadle. Všichni však vyšli do světa, jakmile se sesláním Ducha Svatého zrodila církev. A proto říkáme, že se církev zrodila „vyjitím“ jako misionářská. A to je vyjádřeno označením apoštolská, protože apoštol je ten, kdo nese dobrou zvěst Ježíšova zmrtvýchvstání. Tento termín nám připomíná, že církev stojí na základech apoštolů a v kontinuitě s nimi. Apoštolové šli a zakládali nové církve, ustanovovali nové biskupy po celém světě, v kontinuitě. Všichni jsme dnes v kontinuitě s touto skupinou apoštolů, kteří obdrželi Ducha Svatého a potom vyšli kázat. Církev je poslána přinášet všem lidem zvěst evangelia spolu se znamením něhy a moci Boží. I to plyne z události Letnic. Duch Svatý totiž překonává každý odpor, přemáhá pokušení uzavřít se do sebe mezi pár vyvolených a považovat se za jediné adresáty Božího požehnání. Pokud takto jedná nějaká skupina křesťanů a řekne si „my sami jsme vyvolení“, nakonec zemře. Nejprve zemře duše a potom tělo, protože nemá život, není schopna zrodit život, další lidi a národy, není apoštolská. Právě Duch Svatý nás vede na setkání s bratry i těmi nejvzdálenějšími v jakémkoli smyslu, aby spolu s námi mohli sdílet lásku, pokoj a radost, kterou nám zanechal jako dar Vzkříšený Pán.

Co znamená pro naše komunity a pro každého z nás patřit k jedné církvi, která je katolická (všeobecná) a apoštolská? Znamená to především mít na srdci spásu celého lidstva, nebýt lhotejní či nezúčastnění k údělu mnoha našich bratří, nýbrž být k nim otevření a solidární. Dále to znamená mít smysl pro plnost, úplnost i harmonii křesťanského života a vždycky odmítat dílčí a jednostranné pozice, které nás uzavírají do sebe.

Dokončení na str. 12

Při svém dnešním setkání s božským Mistrem ti jistě neujde, že tě již po třetí zavádí do prostředí vinice. Vinice patří k jeho zamilovaným obrazům pro svou mnohoznačnost a výmluvnost. Vinice je vzácná zahrada, která vyžaduje od hospodáře velkou péči a které se dobrý vinař věnuje s vekou láskou.

To, co dnes uslyšíš do Pána, je však jeho nejmutnější podobenství. Milovaná vinice je jeho vlastní vyvolený národ a podobenství s bolestí připomíná jeho minulost a s ještě větším smutkem přítomnost i bezprostřední budoucnost: smrt jediného Syna a zákonného Dědice je již přede dveřmi a brzy nadejde trest, který postihne *zlé vinaře*. Boží Syn, který přišel zachránit to, co zahynulo, stojí zde tváří v tvář těm, o kterých ví, že i nejvyšší oběť, jaká vůbec může být přinesena, bude pro ně nakonec marná. Umíš si představit bolestnější vědomí?

Pokus se domyslet, jak velkou moc dal Bůh člověku tím, že ho obdaril velkým darem svobody. Jeho jediný Syn i se svou nekonečnou Obětí stojí jako bezmocný před jeho svobodným rozhodnutím. Jak velký jsi v Božích očích, když můžeš jeho samého, jeho Oběť a jeho lásku přijmout nebo odvrhnout!

Ten, který je všemohoucí, vyhýbá se důsledně a takřka úzkostlivě všemu, co by pro tvou svobodu představovalo nátlak nebo donucení. Očekává, že sám pochopíš a oceníš jeho nejlaskavější péči, kterou ti od věčnosti věnuje, uvítáš a přijmeš jeho záměry a cíl, pro který tě stvořil podle svého nejmoudřejšího plánu, který má s tebou od věčnosti ve svém Srdci.

Vysadil tě *na úrodném svahu*. Obdělal tě se vši pečlivostí, *okopal, očistil od kamení, zkypril, zavlažil, osadil tou neúšlechtilější révou*. Zajistil ti ochranu, když vystavěl bezpečnou zeď a obrannou věž. Vykonal to všechno pro tebe ještě dříve, než sis toho byl vědom a než jsi mohl o cokoli požádat. *Co měl ještě udělat své milované vinici a neudělal, aby ti zajistil všechno potřebné pro tvé blaho? Je to snad od něho příliš, jestliže nyní očekává od tebe podíl z tvé sklizně? Až budeš skládat konečný účet ze svého správcovství, zjistíš s překvapením, že si nakonec z tvého výnosu neponechal pro sebe vůbec nic. To, co mu odvedeš, ukládá na nekonečný úrok, všechno tvé dobro investu-*

Moc svobody

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

***Boží království bude dáno národu,
který ponese jeho ovoce.***

je, aby přinášelo užitek, který překračuje všechny tvoje představy.

Ponechává ti však naprostou svobodu a ty sám můžeš rozhodnout, zda výnos odvedeš či neodvedeš. Můžeš si dovolit ještě něco horšího, můžeš dokonce vzácnou svěřenou vinici nechat ležet ladem, otevřít její ohradu a dovolit, aby ji *obírali všichni, kdo chodí kolem, pustošil ji kanec z lesa a spásala polní zvěř.*⁽¹⁾ Pak ti však bude každá Hospodářova upomínka připadat, jako by to byl projev nepřátelství, ti, které pošle jako své plnomocné vyslance, ti budou nepříjemní, jako by tě ohrožovali. Může to dojít tak daleko, že samotného Hospodářova Syna *vyvržeš ven ze svého srdce a zabiješ*, a to ne pouze jednou, ale opakovaně, znovu a znovu každým těžkým hříchem v bláznivé naději, že *dědictví bude tvoje*.

Neděsí tě moc tvé svobody, která může zajít až tak daleko? Tak jako Ježíš ví, že předáci jeho národa, ke kterým nyní promlouvá, ještě více na něho zanevrou a budou volat „na kříž s ním“⁽²⁾, a přece proti nim nic nepodniká, tak ani tobě nebude zbraňovat, jestliže si usmyslíš, že na něho vztáhneš ruku. Může to udělat dokonce kdokoliv z lidí. Zděsil by ses, kdyby ti Ježíš ukázal, kolik je těch zpustošených vinic, odkud ho odvěkli a zabili.

Ale stejně dobře se můžeš přičinit, aby vinice tvého srdce přinesla co největší úrodu. Tímto výnosem bys mohl aspoň zčásti přispět k úhradě všech těch nedozírných škod, pro které Ježíšovo Srdce pláče tak, jak ho uvidíš plakat nad budoucí zkázou jeho nevděčného města.⁽³⁾ Co tedy učiníš se svou svobodou? Připojíš se k *zlým vinařům*, nebo se ze všech sil přičiníš, abys zušlechtil a zvelebil svěřenou vinici, aby neplodila *odporná pláňata, ale hrozny?*

Přivede tě nejmutnější Pánovo podobenství a jeho blízká varovná předpověď k tomu, abys učinil správné rozhodnutí? Neodkládej je až na chvíli, kdy tě *zaválí kámen, který stavitelé zavrhl*. Nevyháněj Hospodářova Syna, naopak, vyjdi mu

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 5,1-7

Zaspívám (píseň) svého přítele, píseň svého miláčka o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Okopal ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatele Jeruzaléma, judští mužové, sud'te mezi mnou a mou vinici! Co jsem měl ještě udělat své vinici, a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Teď vám ukážu, co udělám své vinici: odstráním její plot, že bude pastviskem, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v ní trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji neskropily deštěm. Vinici Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci – jeho milou sazenici. Čekal spravedlnost, a hle – nepravost, (čekal) právo, a hle – bezprávi!

2. čtení - Flp 4,6-9

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

Dokončení na str. 13

vstříc, uveď do vinice, ukaž mu její stav, předlož mu všechny své potřeby s děkováním a Boží pokoj zachrání tvé srdce.

Bože zástupů, vrať se, shlédni, podívej se, pečuj o tuto révu! Ochraňuj, co tvoje pravice zasadila, výhonek, který sis vypěstoval.

Už od tebe neustoupím! Zachovej mě naživu, rozjasni svou tvář a budu velebit tvé jméno.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Ž 80,13-14; ⁽²⁾ Mt 27,22;

⁽³⁾ srov. Lk 19,41; ⁽⁴⁾ srov. Ž 80

Mariánská zjevení v Pellevoisin (2 - dokončení)

Můj Syn ti vrátí život

Estelle tak velmi trpěla a tak byla připravena zemřít, že když jí bylo 15. února 1876 oznámeno uzdravení, byla naprosto zklamaná: „Ale milá Matko, kdybych si mohla zvolit, raději bych teď zemřela, když jsem dobře připravena.“ – „Ty jsi nevděčná,“ odpověděla Maria, „když ti můj Syn vrací život, je to proto, že ho ještě potřebuješ. Můj Syn se nechal obměkčit tvojí velkou odevzdaností a trpělivostí. Neztrácej plod svého rozhodnutí.“

Na konci zjevení 18. února 1876 Estelle řekla: „Trpěla jsem strašně. Moje srdce bušilo tak prudce, že jsem si myslela, že se mi roztrhne hrud'. Žaludek a břicho mi působily také velké bolesti. Bylo pro mě nemožné, abych zvedla pravou ruku. Po chvíli klidu jsem se cítila dobře. Ptala jsem se, kolik je hodin: bylo půl hodiny po půlnoci. Cítila jsem se být uzdravena, kromě své pravé ruky.“ K úplnému uzdravení pak došlo v kostele, když Estelle v sobotu 19. února okolo 7.45 hodin přijala svaté přijímání z ruky faráře z Pellevoisinu. Nyní byla zcela zdráva.

V Pellevoisinu docházelo stále více k naprosto překvapivým „pocitovaným milostem“ a znamením, jako je ono podlahové prkno⁽¹⁾, které se pod „tíhou“ Matky Boží „zkřivilo“.

Dne 1. července 1876 jako by se zjevil déšť milosti z rukou Marie, která se zjevila se široce rozpjatými pažemi. Aniž by řekla nějaké slovo, bylo zřetelné, jak z jejich rukou proudí milosti jako „proudy živé vody do pouště“. Je to doplňující vidění k tomu, které se dělo v Rue du Bac (Paříž) v roce 1830. Cožpak neřekla Matka Boží při jedenáctém zjevení (15. září 1876) také: „Poklady mého Syna jsou otevřeny“?

Nejsi dost klidná

Zdá se, že se Panna Maria zjevuje naprosto běžně, takže lehce upadáme do paníky. Někdy se staráme bez důvodu, někdy máme opravdu starosti – proto mluví Maria o klidu. První výzva následovala při šestém zjevení (1. července 1876): „Klid, moje dítě, trpělivost, budeš mít starosti a obtíže, ale já budu s tebou.“ Při sedmém

zjevení řekla: „Neboj se, buď úplně klidná.“ (2. července 1876) Při osmém zjevení řekla Maria důrazně: „Chtěla bych, abys byla ještě klidnější.“ (3. července 1876) Pak sáhla Matka Boží k silným prostředkům: „15. srpna jsem tě nenavštívila, protože jsi nebyla dostatečně klidná.“ (9. září 1876) Toho dne mluvila o charakteristickém rysu Francouzů: „Ty máš typický charakter Francouzky: »Chceš všechno vědět dříve, než se to naučíš, a všemu rozumět dříve, než to víš.«“

To, co bylo nejdříve osobní poznámkou pro Estelle a potom obecně pro všechny Francouze, se pak vztahovalo na celou církev: „Vezmu v úvahu námahy, které jsi podstoupila, abys zachovala klid. Prosim nejenom tebe, ale také církev a Francii o tento klid, protože to není ještě takové, jak bych si přála.“ (15. září 1876)

Škapulír Srdce Ježíšova

Matka Boží zanechává – podle příkladu svého Syna – často znamení své návštěvy na našem světě.

Při devátém zjevení v Pellevoisin (9. září 1876) nadzvedla Maria kousek vlny, který měla na hrudi. Estelle řekla: „Já jsem tento malý kousek vždycky viděla, ale nevěděla jsem, co to je, protože až dosud jsem to pokládala za úplně bílé. Když to ale zvedla, spatřila jsem červený kříž, který byl docela zřetelně viditelný. Pomyslela jsem si ihned, že to bude škapulír Srdce Ježíšova. Maria jej pozvedla a řekla: »Mám ráda tuto úctu.«“

Při dvanáctém zjevení 1. listopadu 1876 měla Matka Boží stále ještě tento škapulír. Dne 8. prosince, v den Neposkvrněného početí, sdělila Estelle:

„Zajdeš osobně k biskupovi a ukážeš mu model, který jsi zhotovila. Řekni mu, že ti má pomoci podle svých sil a že se mi nelíbí nic více, než vidět tento oděv u každého z jeho dětí. Ony se mají snažit smířovat ta pohanění, která byla způsobena mému Synu ve svátosti jeho lásky. Podívej se na milosti, které budu vylévat na všechny, kteří tento škapulír s důvěrou nosí a kteří ti s jeho rozšířením pomohou.“ Zatímco Maria toto říkala, rozpráhla své ruce. Vytryskl z nich přebohatý „déšť a měla jsem dojem, jako bych v každé jednotlivé kapce viděla tyto milosti: zbožnost, spásu, důvěru, obrácení, zdraví.“

A skutečně: Arcibiskup z Bourges, Msgr de la Tour d'Auvergne, uznal škapulír 12. prosince 1876. Stejně tak učinil později Lev XIII.

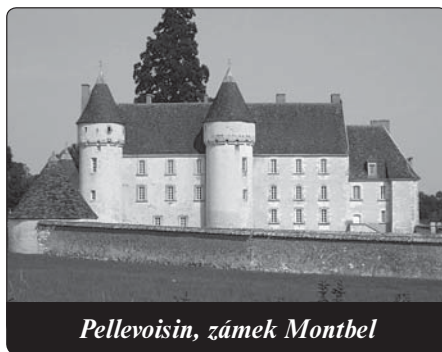
Dne 30. ledna 1900 přijal Estelle při jedné audienci Lev XIII. Tento papež, který mezi 1. zářím 1883 a 8. zářím 1901 zveřejnil 15 encyklik o růženci, byl o událostech v Pellevoisin dobře informován. Využil této příležitosti, aby získal přesnější údaje o narážkách, které Maria učinila ohledně církve a Francie.

Tři měsíce po audienci, bylo to 4. dubna 1900, povolila tehdejší Kongregace pro obřady na prosby papeže oficiálně škapulír Srdce Ježíšova, takový, jaký nosila Matka Boží v Pellevoisin, pro celou církev.⁽²⁾ Benedikt XV. k tomu dodal: „Věřím, že původ tohoto škapulíře je dobrý, a je možno říci, že Pellevoisin je Matkou Boží zvláště vyvolené místo, na kterém daruje svoji milosti.“ (17. října 1915)

Slavnost z Lurd končí v Pellevoisin

Maria dává Estelle účastnit se na nebeském životě velmi lidským způsobem. Vzpomeňme si na návštěvu, kdy Matka Boží řekla: „Už jsem tento dopis ukázala svému Synu.“ (16. února 1876)

Dne 3. července 1876 viděla Estelle na konci dne opět Matku Boží. Maria přišla velmi pozdě a „zůstala jen několik minut“: „Ani jsem ti neřekla, v kolik hodin, ani který den přijdu znovu a že zůstanu jenom několik minut.“ Toho večera měla Naše Milá Paní postoj člověka, který by chtěl bezpodmínečně ještě pozdravit svoji přítelkyni, dříve než skončí

Pellevoisin, zámek Montbel

den, a která by jí ráda vyprávěla o štěstí, které prožila toho dne. Zdálo se, jako by Maria přicházela z nějakého významného přijetí a chtěla se o svoji radost podělit s Estelle. „Přišla jsem, abych ukončila slavnost.“

K tomu Estelle poznamenala: „Nevěděla jsem nic, jaká slavnost to byla. Příštího dne jsem se ptala pana faráře a ten mi odpověděl, že v Lurdech se slavila slavnost Korunovace naší Milé Paní z Lurd.“ Dne 3. července se v Lurdech skutečně konala slavnost. Kardinál Guilbert, pařížský arcibiskup, korunoval v přítomnosti 36 biskupů sochu Naší Milé Paní z Lurd.

Návštěva v Pellevoisin po takové slavnosti v Lurdech ukazuje nejen milý jemnocit vůči Estelle Faguettové, ale také na příbuzenské svazky mezi Lurdami a Pellevoisin. Neměli bychom tedy zužovat význam jednoho místa na úkor druhého. Maria nepočítá poutníky, aby určovala význam některého poutního místa. Přináší svoje poselství různým způsobem, aby se přizpůsobila různým mentalitám, které se u lidí vyskytují.

Votivní dar

Už při prvním zjevení 14. února 1876 dala Matka Boží najevo, že se mají tato zjevení uchovávat v paměti. Když Estelle před sebou vidí bílou mramorovou tabuli, poznává ji jako votivní dar, to znamená jako svědectví vděčnosti za přijatou milost.

Její první starostí byla otázka, kam se má tento dar umístit. „Moje milá Matko, kam ji máme upevnit? K Panně Marii Vítězné v Paříži nebo v Pellevoisin?“

„Nedala mi ani čas, abych dořekla slovo »Pellevoisin«, když hned odpověděla: »Panna Maria Vítězná má už dostatek znamení mojí moci, zatímco Pellevoisin ještě žádné. Vy potřebujete pobídku.«“

Při pátém zjevení už nebylo potřeba žádných otázek. Už bylo jasné nejen, na které místo má být tabule připevněna, ale i všechny detaily byly přesně vyřešeny. „Viděla jsem svoji tabuli, ale tentokrát nebyla úplně bílá. Ve čtyřech rozích byla zlatá růžová poupata a nahoře bylo jedno zapálené zlaté srdce, korunované růžemi a probodené mečem.“

Na tabuli byla napsána tato slova: „Ve své nejhlubší nouzi jsem volala Marii. Ona způsobila skrze svého Syna moje úplné uzdravení.“

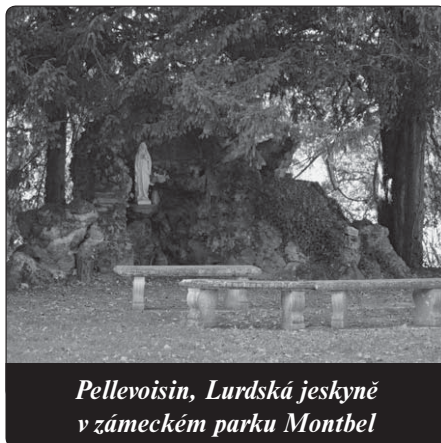

Estelle u sochy Matky Boží

Navzdory tvoji nevděčnosti!

To nejzvláštější ale je, že se Matka Boží nestará o „dobrotu“ té, kterou si vyvolala. Svůj zájem zaměřuje daleko více na to, aby všechny, kdo uslyší její poselství, udělala dobrými lidmi.

Ti, jimž byla přízeň zjevení udělena, jsou prvními, kteří si byli vědomi tohoto pozoruhodného vyvolení. „Jsem naprosto nehodná jejich milostí, vždyť po vši mojí nevděčnosti by mě musela Maria spíše opustit, než mi darovat takové důkazy přízně.“ (Estellin komentář po prvním zjevení 14. února 1876) Příštího dne k tomu připojila: „Jsem ještě celá zmatená kvůli pochybením, kterých jsem se v minulosti dopustila a která byla v mých očích jenom lehkými chybami. Matka Boží mi dělala velké výčitky, které jsem si také zasloužila.“

Pellevoisin, Lurdská jeskyně v zámeckém parku Monthel

Nebeská pedagogika nám není příliš známa. Poslechněme si Estellin komentář z 16. února 1876: „Nedávno mi vyčítala, ale s velkou mírností, že jsem byla úplně klidná. Řekla mi: »Všechno to je minulost. Svoji odevzdaností sis všechna tato provinění odpýkala. Tvoje dobré skutky a tvoje vroucí modlitby, kterými ses na mě obracela, dojaly moje mateřské srdce.«“ Dne 18. února 1876 stanovila Maria jedno životní pravidlo: „Když mi chceš sloužit, buď prostá. Tvoje skutky ať odpovídají tvým slovům.“ Toto doporučení pro mne zcela souhlasí s přesvědčením svatého Pavla: „Nedychtete po věcech vysokých, ale zůstaňte pokorní.“ (Řím 12,16)

Moc Matky Boží pochází od jejího Syna, který zaujímá vždycky první místo. Ona sama nám říká, že je jenom zprostředkovatelkou Boží dobroty: „V Srdci mého Syna je tolik lásky k mým ctitelům, že mým prosbám nemůže nic odepřít.“ (2. července 1876) „Tyto milosti jsou od mého Syna, já je беру do svého Srdce, On mi nemůže nic odepřít.“ (8. prosince 1876)

Pokorná Estelle Faguettové zemřela ve stáří 86 let. Její tělesné pozůstatky spočívají na hřbitově v Pellevoisin, nedaleko od hrobu velkého spisovatele Georgese Bernanose. Na jejím hrobě jsou napsána dvě slova: „Buď prostá.“

Maria řekla Estelle: „Tady budu uctívána.“

V roce 1877 byl pokoj, v němž byla Estelle uzdravena, přeměněn v kapli. Poutě jsou dovoleny. Od té doby přicházejí poutníci z celého světa, aby na tomto místě uctili Naší Milou Paní milosrdenství.

Uzdravení Estelle Faguettové bylo oficiálně uznáno za zázrak v roce 1983 arcibiskupem v Bourges, Msgr. Paulem Vigancourem.

V současnosti je svatyně v Pellevoisin svěřena do péče bratřím a sestrám Společnosti svatého Jana.

Více informací si lze přečíst na adrese www.pellevoisin.net.

Z Maria heute 9/2014 přeložil -mp-

Poznámky:

- 1) Estellin pokoj, v němž přijímala návštěvy Matky Boží. Později se stal kaplí Zjevení.
- 2) Tento škapulír lze zakoupit pouze u svatyně v Pellevoisin.

„Anděl lásky“ – blahoslavená sestra Euthymia

Blahoslavená sestra Euthymia by se letos dožila 100 let. Klementinská sestra z Münsteru, kterou nazývali už za života „andělem lásky“, měla v životě jenom jeden cíl: „Všechno pro velkého Boha“, a znala tak jenom jedinou cestu: „Být věrnou v maličkosti, silnou ve víře, velkou v lásce!“ Kdekoliv stála, tam stála s otevřenými ušima, milujícím srdcem a pomáhajícími rukama. Její hrob navštěvuje ještě dnes nespočetné množství lidí.

Sestra Euthymia se narodila 8. dubna 1914 jako Maria Emma Üffingová v Halverde v okrese Steinfurt v diecézi Münster a ještě ve stejný den byla pokřtěna ve farním kostele. Její otec, August Üffing, byl zemědělec. Jeho první žena brzy zemřela na tuberkulózu. Za druhou ženu si vzal Marii Schmittovou. Sestra Euthymia byla devátou z jedenácti dětí.

Všední dny v této početné rodině byly jednoduché, skromné, vyznačovaly se prací a křesťanskou vírou. Matka Maria předala dětem velkou lásku k Matce Boží. Tak se Emma se svými sourozenci často modlila v kleče růženec. Obyvatelům Halverde byla nápadná svojí zbožností. Už jako dítě ji nazývali „Üffingova jepťiška“. Ve škole se vyznačovala pilí a vy-

trvalostí, a tak mohla – navzdory své slabé paměti – dosahovat dobrých známek.

Byla klidné, veselé dítě, které si rádo hrálo s ostatními dětmi. Ale od začátku byla tělesně křehká. Už v 18 měsících onemocněla křivici. Tato nemoc pozdržela její další tělesný vývoj. Po celý život zůstala slabá, špatně běhala a v dospělosti měřila jen 1,56 metru. Navíc měla na levém oku vrozenou vadu víčka.

Ale Emma si nenaříkala, pomáhala vždy ráda a pilně při všech pracích v domě i na dvoře. „To mohu udělat!“ říkala a pustila se usilovně do práce. Už ve 14 letech pocítila touhu stát se

řádovou sestrou, ale na radu své matky ještě s tímto rozhodnutím počkala. V listopadu 1931 přišla Emma Üffingová do nemocnice sv. Anny v Hopsten. Tam pomáhala v domě, obstarávala drůbež a pracovala v kuchyni. Poznala také sestry klementinky. Sestra představená, Euthymia Linnenkemperová, se stala jejím velkým příkladem. V květnu 1933 dostala od ní na rozloučenou uznalou pochvalu: „Byla pilná, dobrá a čestná.“ Nejenom sest-

ry byly nadšeny Emmou Üffingovou, ale také Emmina láska k řeholnímu životu konečně zesílila.

Jako 20letá se ucházela Emma o vstup do společenství sester klementinek v Münsteru. Po počátečních pochybnostech na základě slabé tělesné stavby se konečně dočkala přijetí a ke své radosti dostala jméno „Euthymia“ (což znamená „dobré mysli“), ve vzpomínce na představenou z Hopsten, které si velmi vážila.

V následujících letech studovala na zdravotní sestru. Ani zde to neměla lehké – učení jí nešlo snadno, ale vytrvalostí a trpělivostí dosahovala svých cílů, a to dokonce s velmi dobrými známkami. V roce 1936 přišla do Dinslaken, kde po jednom roce na ženském oddělení převzala službu na izolaci.

Od roku 1943 byla zodpovědná za péči o nemocné s nakažlivými nemocemi, o válečné zajatce a dělníky na nucených pracích. Ti přicházeli většinou špinaví a zavšivení, měli svrab, tyfus nebo pohlavní choroby. Sestra Euthymia se nikdy neštítala a ujala se všech, bylo jí jedno, jaké onemocnění měli nebo jaké byli národnosti. Se všemi se setkávala se stejnou obětavou láskou a byla pro ně jako matka. V jednom dopisu svému bratru Heřmanovi psala o válečných zajatcích:

„Nikdo z nich si nemohl opravdu postěžovat na své utrpení, protože se jejich řeči dalo těžko porozumět. Jak dobře jim děláš, když jsou teď ošetřováni soucitnou, milující rukou. Když jsem v těchto dnech pomáhala jednomu úplně chudému a rozedranému nemocnému, přišel k tomu jiný a řekl: »To je tvoje máma.« Ano, měla by se všem těm ubohým nahradit matka, aby se necítili tak úplně osiřelí. Mnoho a velké lásky jim chci poskytnout...“

Jedenáct let působila v takzvaném „baráku Barbara“ jako „anděl lásky“. Často stála s teplou dekou už na nástupišti, když přijížděl nový transport. Sloužila všem, vyléčila je a utěšovala. Nikdo neviděl na její tváři známky únavy, ani neslyšel z jejích úst slova nářků. Pro všechnu bídu

RŮŽENCOVÝ OLTÁŘ – vysvětlení k obrazu na titulní straně

Vklášteře sv. Mikuláše v Überlingen am Bodensee stojí v nejvýchodnější kapli jižní strany Růžencový oltář. Byl vyřezán roku 1631 Martinem (okolo 1590–1665) a Davidem (1598–1666) Zürnovými.

Maria stojí na srpku měsíce (žena s měsícem pod nohama – srov. Zj 12,1) a nese své Dítě v náručí. Maria drží žezlo, dva andělé drží korunu nad její hlavou a další čtyři jí vzdávají čest. Maria je zde zobrazena jako Královna nebe. Obklopena je věncem s 15 medailony. Každý ukazuje jiné tajemství růžence.

Začíná se nahoře „zvěstováním“ (1. tajemství radostného růžence) a končí opět nahoře „korunováním Panny Marie“

(5. tajemství slavného růžence). Mezi nimi jsou medailony spojené vždy 10 perlami, odpovídajícími deseti „Zdravasům“, které se při každém tajemství modlí.

Po stranách dole klečí dva zakladatelé řádů: sv. František s křížem v ruce a sv. Dominik, který od Panny Marie dostává růženec. Tyto dvě postavy byly ale vyřezány a postaveny na oltář až v 18. století. Je možné velmi dobře rozpoznat časový nebo stylistický rozdíl, když srovnáváme hojný, hluboce řezaný, skoro ornamentálně pojatý oděv Mariin se spíše jen tělo pokrývajícími oděvy obou světců. Nahoře v oblouku vidíme ještě oba znaky dárců tohoto oltáře.

Z Der Fels 10/2013 přeložil -mp-

O síle kněžského požehnání

okolo měla otevřené uši a na všechny se mile usmívala. Dne 23. března 1945 byl Dinslaken a také Vincencův špitál skoro úplně zničen při americkém bombovém útoku. Sestra Euthymia se ale nedala odstrašit, a srdnatě balila při přesunu zajatců do okolních vesnic. Úplně promočená a zbavená sil se příštího dne zhroutila.

V roce 1948 dostala úkol řídit prádelnu mateřince a Rafaelovy kliniky. Ona, která byla přece tělem i duší ošetřovatelkou nemocných, zbledla, když jí to sdělili. Potom se přece vzpamatovala a řekla: „Tedy dobře. Je to všechno pro velkého Boha!“ Beze slova postěžování poslechla.

V Münsteru musela zvládnout hory prádla, prádlo z Rafaelovy kliniky, z mateřince a z přidružených zařízení. Denně to bylo deset velkých strojů, které sestra Euthymia ovládala. „Pro velkou pračku dva a půl kilogramu prášku, jede a půl kila namáčecího prostředku, dvě kila sody, 3400 litrů vody“ – to byl návod na jeden jediný prací pochod. Práce byla tvrdá a jednotvárná, vzduch dusný a vlhký, zařízení prádelny jenom výpomocné, lidská pomoc malá, hory prádla byly stále větší – ale sestra Euthymia uměla mistrně zvládnout také tento úkol. „Dejte to sem, já to už zvládnu,“ říkala všem, kdo jí přinášeli prádlo. Stále byla radostná, přátelská a připravená pomoci. Ale ani zde se nešetřila, aby tu byla pro druhé. Vedle vysilující práce si vzala ještě noční hlídání u postelí umírajících. Sílu pro toto všechno čerpala z modlitby. V neděli ji často vidali hodiny klečet před svatostánkem.

V červenci 1955 se v prádelně zhroutila a dopravili ji do nemocnice na příjem. „Tady na pracovišti se už neuvídíme, ale když budu u Spasitele, poznáte, že se za vás modlím,“ říkala jen. Lékaři, kteří zjistili rakovinu střev a metastázy také na jiných orgánech, se podívovali, jak byla sestra schopná vydržet až dosud.

Ale zbývalo málo naděje. Síly „anděla lásky“ byly spotřebovány. Sestra Euthymia zemřela 9. září 1955 v 7.30 hodin.

„Daruj mi jiskřičku svoji lásky, abych mohla všem rozdávat lásku.“ – „Pán mě bude potřebovat, abych byla sluníčkem, které září po všechny dny.“ Tak se ráda modlila. Teď zhasl její život, který byl odleskem božské lásky. Když se její oči zavřely pro tuto zem, zasvítit do světnice sluneční paprsek a ozářil obličej zesnu-

Již Anna Kateřina Emmerichová viděla před více než 150 lety vnitřním zrakem sílu, která na ni přecházela z kněžské ruky, která jí žehnala. Proto prosila každého kněze, který k ní zavítal, aby jí požehnal. Neučinil-li tak sám od sebe, napomínala kněze, kteří si nechávali sílu Ducha Svatého pro sebe, aby ji rozdávali a rozsévali tak okolo sebe co nejhojnější požehnání Boží, jehož hojnost přijali při svěcení na kněze v takové míře, že ji nemohou vyčerpat. Svatý otec Pius XII. pronesl o kněžském požehnání k mladým tato slova:

„Kdyby si byli kněží vědomi, jaká síla se tají v kněžském požehnání, více by žehnali. Milý synu, já ti pravím: Pozdvihne-li se prosebně a zbožně k požehnání jenom jediná kněžská ruka a když žehná do vzduchu, touto silou se démoni řítí do propasti. Ano, milý synu, když tak několikrát udělíš požehnání proti zlým duchům, o kolik je jich potom v ovzduší méně. Věř mi, již několikrát jsem to před kněžími zdůrazňoval, že kněží musí více žehnat, aby lidstvo bylo osvobozeno od satana. Věř mi, kdyby Bůh dopřál na tomto světě již jediný den života, nechal by kněze žehnat, až by jim ruce umdlévaly, zchromly, ochrnuly, zachraňoval by svět od ďábelských rot, proto ty, milý synu můj, žehnej tak často, jak jen můžeš.“

Tak jak nemohu vyličit velikost Neposkvrněné, tak také nemohu vyličit vliv kněžského požehnání. Kdyby ve vzduchu bylo kněžské požehnání, nepadalo by na lidi, budovy, města tolik bomb. Nepřátelé by zabloudili, neznali by cestu, zlí duchové by je museli opustit. Kdyby nad městem dlela kněžská požehnání, bud-

te ujištění, že tam nenajde místo žádný zlý duch. Kněžstvo si není vědomo, jaké moci je nositelem. Proto tě, milý synu, prosím, vykonávej tuto moc a sílu, posílej požehnání mezi zlé duchy, aby se rozprchli, aby se zřítili do propasti. Nepravím to jen tobě, ale všude tam, kde žije kněz podle Srdce Ježíšova. Dones poselství o moci a síle kněžského požehnání. Můj předchůdce mluví o kletbě, o tom, že lidé kříž války nepřijímají jako záchranu, že jej vlekou jako břímě, že proklínají všechno, co kříž války s sebou přináší. Bude-li však nad břemenem spočívat kněžské požehnání, pak kletba musí stranou, neboť na ni padne kněžské požehnání. Svět musí dojít k poznání, že kněží uchovávají v zemi mír, neboť sotva se začalo proti kněžím zakročovat, odcházelo ze země požehnání, a co se děje nyní, vidíte sami. To uchovává v zemi mír. Opak je vidět v zemích, z nichž se odstěhovalo pronásledováním kněží i požehnání Boží i pokoj v rodinách, obcích a celých národech.“

To je řeč proslovená k mladým kněžím v Římě v roce 1951. Je to řeč opravdové zkušenosti a moudrosti i rady od Svatého otce Pia XII., papeže andělské rady, který ze své pozorovatelnosti nad národy sleduje starostlivě osudy tolika pobloudivých duší, odběhlých ze společného ovčince, za něž se cítí také spoluzodpovědným, kdyby zanedbal něco z povinné péče o ně. Proto usiluje všemi prostředky o jejich návrat do společného ovčince, vybízí je k modlitbě za jejich obrácení – celý katolický svět. Jeho slova platí dnes stejně jako před 63 lety, a možná více než kdy jindy od té doby...

-red-

lé. Pak zůstalo počasí po celý den zase pošmourné. Zdálo se, jako by Bůh chtěl pozdravit svoji věrnou služebnici posledním paprskem svého světla na zemi. Sotva sestra Euthymia zemřela, přicházely zprávy o jejím svatém životě a byla hlášena vyslyšení modliteb. Už jeden den po její smrti se udál první velký zázrak: Jedna sestra vsunula ruku mezi válce žehlicího stroje a utrpěla těžké popáleniny a zhmoždění. U otevřené rakve prosila sestru Euthymii o přimluvu. A skutečně

– ruka byla uzdravena, což bylo lékařsky nevysvětlitelné.

Dne 12. září 1955 byla sestra Euthymia pochována na ústředním hřbitově v Münsteru. Nesčetná poděkování, svíce a květiny u jejího hrobu vydávají ještě dodnes výmluvné svědectví o účtě k ní a o její přimluvné pomoci. V roce 1959 byl započat proces blahorečení a 7. října 2001 blahorečil „anděla lásky“ papež Jan Pavel II.

Z VISION 2000 - 4/2014 přeložil -mp-

Církev jsem radikálně odmítal (2 - dokončení)

Moje cesta ke katolické víře

Cesta do církve

Od této mše svaté v roce 2003 jsem už nechyběl na žádné nedělní mši. Ale bylo mi na začátku stále ještě trapné tomu přihlížet. Tak jsem nechodil na mši v naší obci, ale v Mnichově.

Také růženec, jak jsem ho slyšel při přednášce, jsem se od té doby modlil při každém svém večerním běhání.

Po rozhovoru s jedním starým knězem v Rakousku, který mi zařídil můj průvodce a který trval celý den, se mi teprve ujasnila souvislosti. Že nemohu jednoduše chodit k přijímání bez příslušnosti ke katolické církvi, ani bez zpovědi a už vůbec ne jako člověk, který žije s rozvedenou ženou.

Tak jsem od té chvíle upustil od přijímání svátosti a přijímal jenom duchovně, což proti mému prvním očekávání bylo intenzivnější než svatá přijímání, která jsem předtím přijímal neoprávněně, ale bez vědomí neoprávněnosti.

Současně jsem se přihlásil ve své farnosti a poprosil o rozhovor o znovupřijetí do katolické církve.

Po několika měsících jsem byl pokynem ordinariátu znovu upozorněn, že nejsem oprávněný přijímat Eucharistii, protože žiji s rozvedenou ženou. Naproti mně sedící kněz mi ale řekl s vlnitým vzezřením tváře, že tak přesně se to nedá brát, že najde nějakou cestu. Sdělil jsem mu přátelsky, ale s určitostí, že kdyby mi tento dopis přijímání svátosti nezakázal, nebyla by tato církev mojí církví, protože mi bylo jasné, že jsem žil ve stavu stálého cizoložství.

Také další rozhovory se členy naší farnosti, od nichž jsem doufal, že bych z jejich mnohaletých zkušeností katolických křesťanů mohl získat, mě zanechaly v pocitu údivu.

Musel jsem zjistit, že někteří z těchto katolíků byli trápeni silnými pochybnostmi o své víře, že jiní odmítali základní články nauky jako nesmysly a pozůstatky z minulých časů. Zdálo se, že nepostřehli, že když se nějaké budově odeberou základy, musí se nezbytně zřítit. Jiní zase nevěděli o nauce své církve vůbec nic. Stál jsem na pokraji propasti.

Bohu díky byl můj základ víry těmi dvěma léty čtení, popřípadě „života“ s „Božími lidmi“ od Marie Valtorty tak pevný, že těmito zážitky nebyl ořesen.

Při jednom rozhovoru s knězem jsme stanovili datum mého biřmování. Mělo to být na jaře roku 2004.

V době před mým biřmováním jsem se setkal při jiné příležitosti se světicím biskupem, který mě měl biřmovat. On neviděl v přijetí svátosti při mém biřmování vzhledem k mojí životní situaci žádný problém, odkázal mě nakonec na moje svědomí, což mi opravdu nepomohlo.

Tak jsem hledal zase kontakt na zmíněného starého kněze v Rakousku.

Po dlouhém rozhovoru, při němž poznal, jak velká je moje touha po přijetí svatého přijímání, „dovolil“ mi po mojí první životní zpovědi, kterou jsem u něho vykonal, a po příslibu, že budu až do termínu biřmování žít zdrženlivě, že smím jedenkrát přijmout svaté přijímání při mši svaté, při které budu biřmován.

Toto svaté přijímání bylo pro mě velkým zážitkem. Moje žena mi potom řekla, že jsem zářil jako pochodeň a že jsem opravdu svítil mezi všemi těmi mladými biřmovanci.

Vytvořit pořádek v životě

Toto ojedinělé přijetí svatého přijímání mi ukázalo naprosto jasně, že moje životní situace nemůže zůstat tak, jak byla.

Tak jsme se vydali s mojí ženou na dlouhou kamenitou cestu manželského jednání, v jehož průběhu se zkoumala platnost před 30 lety uzavřeného a po poměrně krátkém čase zase ztroskotaného manželství mé ženy. Pro moji ženu byla tato cesta velmi bolestná, protože mnohé staré rány, které byly domněle už vyléčené, byly zase rozdrásány.

Jednání v první diecézi, které skončilo asi po dvou letech navzdory všemu očekávání s kladným rozsudkem, nebylo v druhé diecézi potvrzeno, takže celé jednání se muselo znovu rozvinout, což si vyžádalo ještě jeden a půl roku.

O bližších okolnostech jednání bych se zde nechtěl zmiňovat. Chtěl bych vy-

právět jenom o tom, že krátce po začátku jednání (tenkrát jsme netušili, jak dlouho to bude trvat) na radu jednoho silně věřícího muže, kterému jsme vylíčili naše utrpení se zřeknutím se přijímání svátosti, jsme se rozhodli, že až do konečného rozsudku budeme žít jako bratr a sestra, to znamená zdrženlivě.

Po rozhovoru s ordinariátem jsme směli pak také svátosti přijímat.

To byl první velký krok, jak vnést do našeho života pořádek.

Zřeknutí se, které jsme dodržovali, a pravidelné přijímání svátostí vedly k tomu, že jsme dostali velké milosti, náš modlitební život a život z víry přímo explodovaly.

V této souvislosti bych se chtěl zmínit ještě o jedné krátké příhodě.

V rámci jedné týdenní cesty do Itálie, která mě zavedla také do Říma, mi umožnil doprovázející kněz, který si všiml mého nadšení pro relikvie, získat v generalátu jednoho řádu ostatky svatých. Vedle podivuhodného relikviářového kříže to byla také jednotlivá „ex corpore“ relikvie světce. Když jsme se zase vrátili domů, dostala malá relikvie místo vedle kříže a mariánské sochy na komodě v naší ložnici.

Mnoho kněží nás při zpovědích upozorňovalo na to, že zdrženlivost se dá žít jenom obtížně, když se nespí v oddělených pokojích, ale to nebyla naše cesta.

Asi tři měsíce potom, co relikvie dostaly svoje místo v naší ložnici, bleskla mi při probouzení hlavou myšlenka.

V posledních třech měsících, nejméně od té doby, když přišlo téma zdrženlivosti, neměli jsme žádný důvod z něčeho se zpovídat. Právě naopak, usínali jsme večer ruku v ruce jako sourozenci, každé pokušení zmizelo.

Teprve teď se zabývám myšlenkou (což musím ke své hanbě doznat), kdo byla ta svatá, jejíž ostatek jsme u nás měli. Znal jsem jenom její jméno, ale ještě jsem se nedostal k tomu, abych si přečetl, proč byla svatořečena.

Jednalo se o svatou Marii Gorettiovou, v jejíž oblasti kompetence, abych to

tak vyjádřil, byla také čistota, to znamená chovat se tak, jak přísluší odpovídajícímu stavu.

To byla jenom jedna z mnoha podivuhodných příhod, které se nám přihodily na naší částečně velmi kamenité cestě k pořádku v našem životě, posilovaly nás a dodávaly odvahy, abychom po cestě šli dále.

Po třech a půl letech zdrženlivosti a trvajícího jednání jsme byli tak daleko, že jsme mohli bez výhrad říci, že jsme připraveni přijmout každý rozsudek a podle něho náš život zařídit, návrat k nepořádku už pro nás nebyl myslitelný. Krátce potom jsme směli navzdory mnoha vyčkávacím nebo také negativním prognózám různých duchovních přijmout kladný posudek.

Už za několik málo měsíců jsme se mohli vzít v kapli Loreto v Birkensteinu a oslavit neuvěřitelnou svatbu.

Bezprostředně jsme cítili přítomnost nebe, mše svatá a také následující oslava byly uspořádány v ovzduší velké radosti, harmonie a pokoje, což ostatně mohou potvrdit také nevěřící svatební hosté. Náš oddávající kněz nám říká ještě dnes, že to byly jeho nejkrásnější oddávky.

Další následky naší prožívané zdrženlivosti se týkaly naší hodnověrnosti, mimo jiné také vůči našim mladistvým dětem, které částečně podrážděně sledovaly podivuhodnou proměnu svých rodičů.

Byli jsme jim, ale také jiným hledajícím radu právě naší cestou hodnověrnými partnery pro rozhovor či rádci, zvláště u témat pohlavnosti, manželství a rodiny.

Reakce našeho okolí a další cesta

Na začátku mé cesty k víře, když jsem četl první svazky od Marie Valtorty, mě zachvátila nejdříve velmi silná potřeba sdílení, abych celému světu sdělil ty nové poznatky, které pro mne byly velice důležité.

Moje žena byla jediná, která můj vývoj viděla bez výhrad jako pozitivní, i když jí rychlost mojí proměny a radikálnost mého obrácení někdy naháněla strach.

Ona byla vždy znovu ženou, která mě chránila před tím, abych se se svým ještě nepřilíhl pevným základem víry nevrhal do diskusí o víře s každým nevěřícím, který mi přeběhl přes cestu. A tenkrát se celé moje okolí skládalo z nevěřících.

Jenö Zeltner

V prvních rozhovorech, které jsem vedl s přáteli a známými, jsem velmi rychle pozoroval, že jsem ještě byl „ve víře dělátkem“ – jak mi tenkrát řekl jeden kněz.

To se projevovalo v tom, že množství neuspokojivě proběhlých diskusí zanechávalo trhliny v dosud ještě velmi nestabilním základu víry až k zoufalství, ke kterému docházelo, když to, co jsem se v posledních měsících nově dozvěděl, skutečně byla „pravda“.

Jako přírodovědecky myslící a vzdělaný člověk jsem potřeboval nejprve něco, co by mi dodalo dodatečnou jistotu, právě po těchto diskuzích. Tehdy jsem našel při svém pátrání na internetu magisterskou práci jedné historičky o Turínském plátnu.

Tento „lidmi nevytvořený“ obraz našeho Pána mne fascinoval především proto, že vědecká zkoumání stále více potvrzovala, že není žádné přirozené vysvětlení pro tento obraz Ukřížovaného a že prohlášení, že prý se jedná o středověké falsum, bylo stále více vyvráceno přesnějšími průzkumy.

Pro mě to bylo jasné: Pán nám zanechal touto relikvií své evangelium v uzavřeném podobě. Stalo se čitelným teprve vědeckými metodami naší doby a věda se stala svědkem pravdy evangelia. Toto poznání mě napadalo stále a rozpouštělo přicházející pochybnosti a naplňovalo mě velikou radostí.

První doba po obrácení se vyznačovala zásadně především tím, že jsem nebyl

člověkem modlitby a důvěry v Boha, ale ještě jsem si tenkrát myslel, že všechno musím udělat sám.

Způsobem tomu odpovídajícím vypadaly také výsledky rozhovorů vedených s přáteli a známými, ještě nedošlo k proměně mě samotného. Byl jsem stále ještě člověkem naplněným pýchou, hrdostí, vnitřním hněvem a egoismem, soudil jsem tvrdě lidi, kteří moje obrácení nemohli nebo nechtěli pochopit.

Vím, že jsem v této první době své cesty víry nebyl dobrým svědkem pro Pána. Následkem toho se mnoho lidí od nás odvrátilo, nechtělo s námi už mít nic společného. To bylo zvláště pro děti velmi nepříjemné období.

Potom změnila moje žena své povolání (v oblasti reklamy), vzdělávala se v péči o lidi a pracovala v ambulanci pečovatelské službě. Později, po patričním školení u Milosrdných bratří, byla činná jako dobrovolná pomocnice v hospici a je tam dodnes.

U sebe samého jsem velmi pomalu pozoroval, že se se mnou děje změna. Chodil jsem mezitím denně na mši svatou, účastnil se mnoha poutí, strávil hodně času na modlitbě.

A bylo mi dáno, že jsem všechno zvládal, aniž by tím utrpěla moje práce. Opak byl pravdou. Můj pracovní výkon značně stoupl, podařilo se jednoduše všechno, a to o to více, o č více jsem své záležitosti předával Pánu a jemu přenechal vedení.

Začal jsem především předávat Pánu požadavky a zúčastněné lidi a prosil ho, aby nás vedl Duchem Svatým a abych potom také přijal výsledky. Nemusel jsem dělat vůbec nic, kromě toho, že jsem nechal konat Jeho.

Ale ještě něco chybělo. Všechno bylo příliš zaměřeno na výsledek nebo na žádost.

Potom přicházely pokyny od lidí nebo duchovních, které jsem zpočátku nepřijímal nebo jim ani nerozuměl. Přišlo více porážek (zdravotního druhu, nehody) a já jsem věděl, že se musí něco změnit. Týkalo se to mého modlitebního života a mojí vůle.

Modlil jsem se každý den v Otčenáši „buď vůle Tvá“, ale bylo tomu stále tak, že jsem v průběhu věci chtěl všechno řídit sám. Brzo jsem zpozoroval, že tady nemusím dělat vůbec nic kromě toho, abych

se nechal vést. To nejdůležitější bylo poznání, že mým úkolem je nechat se pomalu proměňovat modlitbou a pravidelným přijímáním svátosti v nástroj, který by mohl být Pánu potřebný. Tato proměna, kterou jsem pociťoval především po uctívání před Nejsvětější svátostí, mi ukázala stále více, že se musím stát člověkem lásky.

To bylo to stavení, o které šlo: Ne běhat okolo a lidem říkat, že se musí změnit, aby vyhověli požadavkům Pána a dosáhli spásy, ale zamést si před vlastním prahem.

Bylo mi také stále jasnější, že pokrok nebyl možný jen vlastní prací na sobě. Bylo zapotřebí, abych se každý den stával menším před naším Bohem, každý den se stával dítětem před naším Bohem, každý den mu projevoval svůj souhlas, abych své srdce pravidelně nechal jím připravovat očistěním ve svátosti pokání. A abych se potom v každém svatém přijímání úplně sjednocoval s ním.

Cítil jsem, že všechnu milost blokuje „já“ musí krok za krokem stále ustupovat, abych se pomalu stával otevřenějším pro Pána. Pak mne bude moci prozařovat jeho láska, pak bude moci On ve mně, se mnou a skrze mě působit.

Krásný je obraz zahradní hadice (podle Leandry Lachance). Máme být nástrojem jako zahradní hadice, která sama o sobě nemá žádný vliv na růst rostliny víry a lásky; teprve když ji napojíme na zdroj milostí, teprve když se necháme napojit na zdroj milostí, vytéká proudem elixír života lásky.

To vidím jako náš životní úkol, to je cesta, kterou máme jít. Máme se stát lidmi lásky, zářícím ohněm lásky. Nikoliv sami ze sebe, to nefunguje, ale dát Pánu všechnu svobodu působení a nechat ho působit na naše bližní a měnit svět.

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Z Der Fels 8-9/2014 přeložil -mp-

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce

Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „MARIA A EUCHARISTIE“**, která má přímou souvislost s vyhlášenou přípravou na eucharistické kongresy v roce 2015. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 18.-19. října 2014**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 13. října 2014** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Křesťanská morálka a homosexuální manželství - varovná sociologická studie

Praktikující křesťané schvalující homosexuální manželství mají sklon považovat pornografii, kohabitaci, příležitostný sex, cizoložství, polyamorii a potraty za morálně přípustné. Dá se očekávat, že jejich postoje se budou dále vyvíjet liberálnějším směrem. Předložený sociologický průzkum je varováním i pro katolickou církev, že je třeba bedlivě a s posvátnou bázni střežit odvěkou katolickou morálku v daných otázkách, jejímž pilířem jsou Bible a učení apoštolů a církevních Otců. Jestliže lidstvo ztratí pojem o přirozené rodině, tvořené jedním mužem, jednou ženou a jejich dětmi, pak to bude znamenat jeho definitivní nástup na cestu jeho konce. Braňme budoucí generace od zkázy, dokud je čas!

Akceptace homosexuálního kléru a veřejné dobrozdání o homosexuálních svazcích ze strany některých protestantských církví pokračuje. Jako sociolog jsem se rozhodl prozkoumat, jaký dopad bude mít tento vývoj na lidi, kteří se k příslušným církvím hlásí. Nejde přitom o nějaké jemné stylistické nuance. Rozdíl mezi původní definicí manželství jako „civilní smlouvou mezi ženou a mužem“ a nově přijatou definicí manželství jako „jedinečným závazkem dvou lidí“ v oficiálních dokumentech příslušných denominací je zcela evidentní. Málokdo se však zabývá otázkou, jak tato změna ovlivní ostatní postoje a zvnitřněná paradigmatata jednotlivých členů denominací.

Jaká je morálka v oblasti sexu a vztahů u křesťanů, kteří akceptují morální legitimitu homosexuálních manželství? Z této otázky vyplývají docela přirozeně další: Znamená cizoložství totéž pro svazky stejného i opačného pohlaví? Má smysl v takovém případě hovořit o předmanželském sexu? V minulosti byly obavy z otěhotnění dostatečnou brzdou pro mnohé „prudce zamilované“ křesťany, ale v případě osob stejného pohlaví by se otěhotnění dalo považovat spíše za úspěch než nehodu. Prostředí se změnilo i v tom, že většina křesťanů dnes používá antikoncepci.

Integrace homosexuálních vztahů do soustavy křesťanské morálky však koncepcí není jednoduchá a tento proces bude mít vliv i na způsob chápání heterosexuálních vztahů. Jaké mají názory na sex křesťané, kteří schvalují manželství osob stejného pohlaví?

Nekladu si otázku, jak by lidé měli chápat sex.

Moje otázka je, *jaké postoje k sexu a vztahům si otevírají praktikující křesťané, jejichž názory na manželství osob stejného pohlaví se navzájem liší.*

Normy v oblasti sexu a vztahů se u mnohých křesťanů změnily už dříve. Nejsem tak naivní, abych si myslel, že dobrozdání manželství mezi osobami stejného pohlaví by bylo první významnou změnou, která se na tomto poli udála. Mnohem pravděpodobnější je předpoklad, že sexuální morálka mnohých praktikujících křesťanů se změnila už dříve a akceptace manželství osob stejného pohlaví jako společensky přijatelného konání křesťanů je spíše jen důsledkem tohoto posunu. Ideálním způsobem, jak to ověřit, by bylo sledovat vývoj osobních postojů, názorů a paradigmat členů denominací, u kterých došlo k redefinici manželství (např. presbyteriánská církev nebo episkopální církev). O takovém výzkumu však nevím. Rozhodnutí pustit se do takového výzkumu by se v minulosti rodilo jen těžko, jelikož se nastávající změny daly jen těžko předvídat.

V této studii se omezím na porovnání postojů v oblasti sexu a vztahů u křesťanů, kteří schvalují manželství osob stejného pohlaví, oproti postojům křesťanů, kteří je odmítají.

Předmětem mého výzkumu byly postoje všech praktikujících křesťanů, kteří se vyjádřili ve prospěch či neprospěch manželství osob téhož pohlaví. Jelikož LGBT (zkratka označující lesby, gaye, bisexuály a transgender osoby) jsou jen

malou menšinou (a ještě menší menšinou v organizovaných náboženských komunitách), dá se z toho vyvodit, že sexuální morálka, kterou praktikují tzv. „vstřícné“ denominace nebo jednotliví křesťané, je z větší části formována – a živena – sympatizujícími heterosexuály. Tito dnes tvoří většinu (čili z hlediska budoucí společenské normy budou rozhodující skupinou), a bude to tak i v budoucnosti všech denominací, snad s výjimkou *Metropolitan Community Church* a některých kongregací *United Church of Christ*.

Vztahy v USA

Můj výzkum vychází z dat průzkumu *Vztahy v USA (Relationships in America)*. Sběr dat byl realizován začátkem roku 2014 na vzorku 15 738 Američanů ve věku 18–60 let. Šlo o vzorek odpovídající struktuře populace, což znamená, že výsledky jsou reprezentativní a dají se interpretovat na celostátní úrovni. V rámci sběru dat měli respondenti uvést, do jaké míry souhlasí, resp. nesouhlasí s následujícími sedmi tvrzeními (viz tabulka):

1. Sledování pornografického materiálu je v pořádku.
2. Je dobré pro páry, které se chtějí vzít, aby spolu žily a mohly se rozhodnout, zda jim to spolu klapě natolik, aby vstoupily do manželství.

Procento respondentů, kteří „souhlasili“, případně „jednoznačně“ souhlasili s tvrzením	Praktikující křesťané proti MOSP	Praktikující křesťané pro MOSP	Průměr na celou populaci	Gayové a lesby (křesťané)	Gayové a lesby (nekřesťané)
Sledování pornografie je v pořádku	4,6	33,4	31,4	57	78,1
Předmanželský pohlavní styk je správný	10,9	37,2	43,0	49,7	74,1
Nezávazný sex je v pořádku	5,1	33,0	35,0	49,0	80,5
Páry s dětmi by měly setrvat v manželství (s výjimkou týrání)	52,2	33,5	26,9	22,9	18,5
Občasná manželská nevěra je v pořádku	1,3	7,5	7,5	14,2	26,9
Sexuální poměr tří a více osob je v pořádku	1,2	15,5	16,3	31,9	57,8
Podporuji právo na potrat	6,5	39,1	37,8	57,5	71,7
Počet respondentů	2659	990	15738	191	233

MOSP – manželství osob stejného pohlaví.

Výsledky výzkumu americké společnosti od Marka Regneruse. Hodnoty jsou uvedeny v procentech, dolní řádek uvádí počet respondentů.

Hnutí Pro život ČR zakládajícím členem evropské federace *Jeden z nás*

25 evropských sdružení působících v oblasti ochrany kultury života spojilo síly s jasným cílem usilovat o ochranu každého lidského života a založilo evropskou federaci *Jeden z nás* pro život a lidskou důstojnost. Zakládajícím členem je i Hnutí Pro život ČR.

Tento nezbytný krok k ochraně lidského života v Evropě byl možný díky spolupráci v rámci všech 28 států EU na nedávné doposud nejúspěšnější kampani Evropské občanské iniciativy *Jeden*

z nás. Iniciativa, která získala podporu téměř dvou milionů občanů EU, požadovala po orgánech EU respekt k lidskému životu. Nově vzniklá federace chce nyní prosazovat potřebnou ochranu lidského života a lidské důstojnosti v Evropě.

Federaci *Jeden z nás* tvoří organizace s dlouhodobými zkušenostmi ve službě výzkumu lidského života, vzdělávání, asistence, organizace vzdělávacích kampaní a dalších.

HPŽ ČR 9. 9. 2014, oneofus.eu

3. Je v pořádku, když mají dva lidé sex a neočekávají od vztahu nic více.

4. Pokud má pár děti, měl by setrvat v manželství, pokud v něm nedochází k fyzickému či emocionálnímu týrání.

5. Někdy je přípustné pro ženatého muže, resp. vdanou ženu mít pohlavní styk s někým jiným než se svým partnerem/partnerkou.

6. Je v pořádku, aby tři anebo více dospělých lidí žili společně a se vzájemným souhlasem v sexuálním/romantic-kém vztahu.

7. Schvaluji právo na potrat.

Je jasné, že těchto sedm otázek, resp. tvrzení, téma sexuální morálky nevyčerpává. Nabízí však určitou představu, jak lidé vnímají různé praktiky v oblasti sexu a vztahů. Aby se nejednalo pouze o průzkum postojů tzv. „nominálních“ křesťanů, omezil jsem se na analýzu praktikujících křesťanů, čili takových, kteří navštěvují bohoslužby nejméně třikrát za měsíc a kteří se zároveň identifikují s některou křesťanskou denominací. Dále jsem omezil vzorek pouze na ty, kteří se vyjádřili pro nebo proti manželstvím osob stejného pohlaví (tzn. že ze vzorku jsem vyloučil asi čtvrtinu nerozhodnutých respondentů).

Pro účely porovnání uvádím i průměr za celou populaci, aby bylo možné jednotlivé položky porovnat s celostátním průměrem. Zajímalo mě, jaké jsou postoje lidí, kteří se označují za gaye a lesby a kteří se cítí být součástí křesťanské tradice; a stejně tak postoje té části gayů a leseb, která neuvádí příslušnost k žádné křesťanské církvi. Jelikož se na tyto dvě skupiny (poslední dva sloupce tabulky) nevztahovala podmínka účasti na bohoslužbách, ta část gayů a leseb, která navštěvuje bohoslužby, se nachází také v prvních dvou sloupcích.

Co tedy říkají čísla? Tabulka uvádí procento osob, které „souhlasily“ anebo „jednoznačně souhlasily“ s uvedenými sedmi tvrzeními. Na první pohled je evidentní rozdíl ve vnímání morálky mezi praktikujícími křesťany, kteří jsou pro manželství osob stejného pohlaví (MOSP), a praktikujícími křesťany, kteří jsou proti. V podmožině respondentů schvalujících homosexuální manželství bylo až sedmkrát

► více respondentů, kteří nemají problém s pornografií. Ve stejné podmnožině je víc než trojnásobně více respondentů, kteří schvalují kohabitaci, a až šestinásobek nemá problém s nezávazným sexem. Až pětkrát více respondentů této podmnožiny považuje cizoložství za přípustné, třináctinásobek nepovažuje polyamorii za problém a šestinásobek podporuje právo na potrat. Nejmenší rozdíl mezi zkoumanými skupinami souvisel s otázkou, zda pár s dětmi má setrvat v manželství za každou cenu (s výjimkou týrání).

Postoje praktikujících křesťanů, kteří schvalují manželství mezi osobami stejného pohlaví, v podstatě kopírují postoje všeobecné populace – přibližují se k hodnotám ve třetím sloupci. A právě toto zjištění je odpovědí na moji přímou otázku: Jak by vypadala pro-homosexuální křesťanská morálka? Moje odpověď zní: Byla by stejná jako celostátní průměr.

I když jsou rozdíly evidentní, výsledek je třeba zasadit do kontextu. Méně než čtyři z deseti křesťanů schvalujících manželství osob stejného pohlaví souhlasili se všemi tvrzeními (kromě tvrzení o dětech a rozvodech). Jak vyplývá ze čtvrtého sloupce, totéž můžeme říci o křesťanech, kteří sami sebe označují za gaye či lesby. Tato skupina se jasně odlišuje od těch gayů a lesbiček, kteří se nehlásí k žádné křesťanské tradici (např. bez vyznání; židé; bez vyznání, ale s duchovním rozměrem; buddhisté atd.).

Nejde zde o argument „nakloněné roviny“ – netvrdím, že by změna postojů v jedné otázce automaticky vedla ke změně jiného postoje. Ve skutečnosti se naše soustava morálky v oblasti sexu a sexua-

lity spíše podobá personalizované „sadě nástrojů“, která odráží odlišné vnímání smyslu sexu a hloubky vztahů (resp. jejich správného načasování), dále chápání smyslu manželství a role pohlaví, jakož i klíčových pojmů, jako je právo, dobro, anebo soukromí. Američané si často vybírají zvláštní kombinaci postojů způsobem, který spíše připomíná švédské stoly. Výsledky výzkumu je lepší interpretovat jako jednoduchý příběh sociálního dozrání zásadně odlišných referenčních skupin – tzn. skupin, které používáme jako jakýsi *benchmark* (metoda srovnávání hodnot určité „veličiny“), když srovnáváme vlastní postoje s okolím, a to bez ohledu na to, zda se považujeme za členy dané referenční skupiny nebo ne. Ve skutečnosti změny postojů v této oblasti pravděpodobně více souvisejí s referenčními skupinami než s individuálním „evolučním“ osobním dozráním či racionální tvorbou osobních hodnot. A právě tendence srovnávat se s referenčními skupinami vede k tomu, že obě skupiny křesťanů se dnes ocitají takřikajíc v křížové palbě.

Křesťané v křížové palbě – bez ohledu na jejich postoj k manželství

Praktikující křesťané, kteří jsou proti manželství osob stejného pohlaví, pociťují, že se stále více rozcházejí s postoji zbytku obyvatelstva v otázkách sexu a vztahů (číslo tento trend potvrzuje). Křesťané, kteří fandí legalizaci manželství osob stejného pohlaví, se často ocitají v křížové palbě – ze strany těch, kdo jsou proti těmto manželstvím, ale i ze strany gayů a leseb hlásících se ke křesťanství, jelikož mají pocit, že za jejich progresivními názory zaostávají.

Navíc právě od této „progresivní“ skupiny se nechali přesvědčit o legitimitě manželství osob stejného pohlaví. Gayové a lesby hlásící se ke křesťanství mají mnoho společného s gayi a lesbami bez křesťanského vyznání – jejich společenské rámce se často navzájem překrývají. Sexuální normy homosexuálních křesťanů nejsou tak tolerantní jako u homosexuálních nekřesťanů, ale i tak jsou nadprůměrně tolerantní. Homosexuálové bez křesťanského vyznání jsou pravděpodobně referenční skupinou pro křesťanské gaye a lesby (spolu s heterosexuálními křesťany, s kterými tvoří společenství).

Aplikací teorie referenčních skupin můžeme na základě rozdílů v postojích k sexuálním a romantickým vztahům znázorněným v tabulce konstatovat, že výrazná rozdílnost postojů jednotlivých skupin praktikujících křesťanů bude mít dlouhodobý charakter. Dá se předpokládat, že určitá část amerických křesťanů, kteří v současnosti vystupují proti manželstvím osob stejného pohlaví, nabere liberálnější kurz. Postoje křesťanů, kteří už dnes schvalují manželství osob stejného pohlaví, se budou posouvat stejným směrem. Zdá se však, že obě skupiny mají před sebou dlouhou cestu.

Zdroj: <http://www.lifenews.sk/node/7222>
Překlad -dd-

Mark Regnerus je docentem sociologie na University of Texas at Austin – páté největší vysoké škole v USA, státní. Působí jako odborný konzultant *Centra pro výzkum obyvatelstva* a jako vědecký pracovník *Institutu pro výzkum rodiny a kultury* v Austinu.

Církev je katolická a apoštolská – dokončení ze str. 2

Být součástí apoštolské církve znamená uvědomovat si, že naše víra je zakotvena ve zvěsti a svědectví Ježíšových apoštolů. Tam je zakotvena; je to dlouhý řetězec, který tam začíná. A proto se máme vždycky cítit posláni, cítit se vysláni ve společenství s nástupci apoštolů a se srdcem naplněným radostí zvěstovat Krista a jeho lásku k celému lidstvu.

A tady bych rád připomněl heroický život mnoha, mnoha misionářů, kteří opustili svoji vlast a šli zvěstovat evange-

lium do jiných zemí, na jiné kontinenty. Jeden brazilský kardinál, který pracuje v Amazonii, mi říkal, že když přijde do nějaké vesnice či města v Amazonii, vždycky jde na hřbitov, kde najde hroby těchto misionářů: kněží, bratří a sester, kteří přišli hlásat evangelium, tedy apoštolů. A má za to, že všichni mohou být hned kanonizováni, opustili vše, aby hlásali Ježíše Krista. Vzdáváme díky Pánu za to, že naše církev má tolik misionářů, tolik misionářek, ale potřebuje jich ještě

tě více! Děkuje za to Pánu. Možná, že mezi mnoha mladými chlapci a děvčaty, kteří jsou zde, někdo pocítí ochotu stát se misionářem, tedy do toho! Je krásné šířit Ježíšovo evangelium. Jen odvahu!

Prosme tedy Pána, aby v nás obnovil svého Ducha, a každá křesťanská komunita a každý pokřtěný byl tak vyjádřením svaté matky, církve katolické a apoštolské.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Využijte času milosrdenství

„Proste o odpustění za hříchy ducha, za ohromnou pýchu ve světě. Obětujte nebeskému Otci neustále rány mojí trny korunované hlavy, obětujte mu moji drahoucennou Krev, která vytryskla z těchto ran s nevýslovnou bolestí těla a duše. Viděl jsem strašné následky satanského ducha, který chce zaplavit svět, toho zničujícího ducha svodů a odcizení se Bohu. Využijte času milosrdenství, který je vám dán. Váš nebeský Otec postavil proti nenávisti a slepé zášti démonů zvláštní čas milosrdenství a milosti. Uprostřed tohoto boje duchů stojí můj kříž. Moje trnová koruna je znakem vítězství lásky, která ve své pokoře překonává šílenou nenávist a zlobu satanovu, ba dokonce i smrt, protože její moc je zakořeněna v jedině, opravdové lásce Boží, která jediná vládne a uchovává v sobě všechn život.“

Ježíš k sestře Františce Marii od Ukřižované Lásky
(Z knihy „Boží milosrdenství a láska“)

Německo: Umírnění muslimové se nebudou distancovat od islamistů

Evangelikální expert na islám, farář Eberhard Troeger, se vyjádřil, že požadavky křesťanů, aby se „umírněný“ islám vymezil proti militantním muslimům, jsou naivní. Sdílel to evangelické zpravodajské agentuře *Idea*.

Má to podle něho strukturální důvody. Islám není církev, nýbrž směr lidového náboženství, státního náboženství a nábožensky ustaveného státu. Nemá struktury společenství ani institut vyloučení z obce. „Proto muslimští extremisté, i když jsou to ze západního pohledu zločinci a vrazi, nemohou být z islámu vyloučeni.“ Podle Troegera existuje jedině možnost, aby mezinárodní reprezentativní grémium právních učenců vydalo stanovisko, že určité způsoby chování jsou v rozporu s islámským právem. Pokud takové stanovisko neexistuje, „netroufnou si muslimské organizace v Německu vydat rozsudek o chování konkrétních džihádistů nebo džihádistických skupin“.

Troeger uvádí, že prorok Mohamed potíral v Alláhově jménu nepřátele silou zbraní. I tzv. umírnění muslimové se na Mohameda odvolávají. To, že se umírněný islám ostřeji nedistancuje od militantů, má podle Troegera i teologické důvody. Islám tradičně učí, že všechny skutky člověka jsou předem určeny Alláhem. Kdo je pranýřuje, zasahuje do Alláhova práva. Tomu se musí každý muslim podříditi.

Z www.res.claritatis.cz (11. 9. 2014), zdroj: *Kathnet*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mt 21,33-43

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte toto podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabil, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: „Na mého syna budou mít ohled.“ Když

však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: „To je dědic. Pojd'te, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!“ A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabil. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Kruť ty zlosyny zahubi a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmě: „Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné?“ Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

Královéhradecké diecézní centrum pro seniory zve na
SEDMÉ CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ SENIORŮ

v pátek 24. 10. 2014 – Hradec Králové,

**Nové Adalbertinum, kostel Nanebevzetí Panny Marie
(Velké náměstí)**

Setkání se koná pod záštitou MUDr. Zdeňka Finka, primátora statutárního města Hradec Králové, kardinála ThLic. Dominika Duky OP, arcibiskupa pražského a primase českého, a Mons. JUDr. Ing. Jana Vokála, JU.D., královéhradeckého biskupa.

Program: Nové Adalbertinum – chodba přizemí

7.45–8.45 – registrace

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

8.00–8.45 – předprogram MoSeS – modlitba animátorů za seniory a službu

8.50 – zahájení – úvodní slovo pronese biskup Mons. Josef Kajnek

9.00 – slavnostní bohoslužba – hlavní celebrant kardinál ThLic. Dominik Duka OP

Nové Adalbertinum – Velký sál

10.30–11.30 – P. doc. Michal Kaplánek, Th.D.: „Činnost laiků v církvi“

11.30–11.45 – přestávka

11.45–12.45 – P. Jan Rybář SJ: „Pastorační styl papeže Františka“

12.45–14.00 – přestávka na oběd

14.00–15.00 – Mons. Dr. Ján Majerník (Slovensko): „Jak prohloubit ve stáří svůj vztah k Bohu“

15.00–15.15 – přestávka

15.15–16.15 – Jana Sieberová: „Nestačí jen dobře žít, nýbrž je důležité i správně zemřít“

16.20–16.30 – slosování o ceny

Nové Adalbertinum – Malý sál

16.40–18.00 – posezení u kávy, vinné osvěžení, sdílení

Nové Adalbertinum – Velký sál

od 18.30 – Pavel Helan, vldný písničkář, finalista soutěže Česko Slovensko má talent – benefiční koncert pro širokou veřejnost (výtěžek bude věnován Domácí hospicové péči Oblastní charity Hradec Králové)

Změna programu vyhrazena.

Celostátní setkání animátorů seniorů je akce určená lidem různých věkových kategorií z celé ČR, kteří se věnují nebo chtějí věnovat pastorační práci se seniory (na diecézní úrovni, ve farnostech, domovech pro seniory apod.).

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké,

Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661

• mobil 737 215 328 nebo 734 435 368

• e-mail: animatori@bihk.cz • web: www.animatori.cz

(online přihláška).

Uzávěrka doručení přihlášek: 21. 10. 2014.

**DIECÉZNÍ MARIÁNSKÉ VEČEŘADLO
v Růženeckém kostele v Českých Budějovicích
bude v sobotu 18. října 2014 ve 14 hodin.**

Program: modlitba svatého růžence • modlitba za Svatého otce • svátostné požehnání • čtení poselství z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ • zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie • mše svatá – hlavní celebrant Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický. Předpokládán ukončení večeradla v 16.30 hodin.

Pondělí 6. 10. 2014: 6:05 Vatican magazine (783. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Pro vita mundi – Drahomír Budinská 7:20 V pohorách po horách – Hruboskalsko 7:30 Přejeme si... 7:45 Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová 8:45 Škola křesťanského života a evangelizace 8:55 Cvrlikáni 10:00 BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa 10:15 Varšava 1943–1944: boj za svobodu 11:15 Bradi Barthová 11:25 Kaplička svatě Barbory 11:30 Zabetónovaný v Bohu 11:40 Sedmihlášky 11:45 O Mlsáčkovi (13. díl): Mlsáckovy malby 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Slavnostní koncert ze Křtín u Brna 14:10 Vatican magazine (783. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:40 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 15:05 Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš 16:00 V souvislostech (66. díl) 16:20 Dům nejen ze skla (8. díl) 17:25 Harfa Noemova (22. díl) 17:50 Přejeme si... 18:10 Salesiánský magazín 18:25 Sedmihlášky 18:30 O Mlsáčkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 18:40 Putování modrou planetou: Venezuela 19:15 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 19:40 Zprávy z Věčného města: 6. 10. 2014 [P] 20:00 Na jedné lodi (1. díl) [L] 21:05 Klapka s ... (89. díl): Pavlína a Kateřina Taubingerovy [P] 22:10 Na koberečku [P] 22:25 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Slovenská společnost a církev 23:30 Vatican magazine (783. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Animátoři mladých.

Úterý 7. 10. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 6. 10. 2014 6:15 Velkomoravský koncert 2014 7:50 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2013, 2. díl 8:30 Uganda, trpící perla Afriky 9:05 Kaplička pana Zemana 9:10 Putování modrou planetou: Venezuela 9:45 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 10:00 Vatican magazine (783. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Slovenská společnost a církev 11:40 Sedmihlášky 11:45 O Mlsáčkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Platinové písničky 12:50 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 13:20 Zprávy z Věčného města: 6. 10. 2014 13:35 V posteli POD NEBESY V. (3. díl) 14:30 V pohorách po horách – Hruboskalsko 14:40 Animátoři mladých 16:15 Přejeme si... 16:30 Sestra Tereza Valsé Pantellini- místa a vzpomínky 17:00 Hudební magazín Mezi pražci 17:40 BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa 18:00 Cirkus Noeland (17. díl) 18:30 O Mlsáčkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík 18:40 Sedmihlášky 18:45 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 19:15 Budu pomáhat: Lékořice 19:25 Zabetónovaný v Bohu 19:35 Zpravodajské Noeviny: 7. 10. 2014 [P] 20:00 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům [P] 20:50 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta 22:00 P. S. 22:10 Zprávy z Věčného města: 6. 10. 2014 22:20 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 22:40 Kaplička pana Zemana 22:50 Terra Santa News: 01. 10. 2014 23:10 Přejeme si... 23:25 Zpravodajské Noeviny: 7. 10. 2014 23:40 Mauricius – nová hranice 0:05 Worship Festival s Martinem Smithem v rámci GGDF Worship Tour 2013.

Středa 8. 10. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 10. 2014 6:20 Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš 7:15 Budu pomáhat: Lékořice 7:25 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 7:40 Hadath Baalbek 8:05 Modlitba se zpěvy z Taizé 8:55 Zprávy z Věčného města: 6. 10. 2014 9:05 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 10:00 Generální audience [L] 11:20 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria

11:45 O Mlsáčkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá [L] 12:50 Klapka s ... (89. díl): Pavlína a Kateřina Taubingerovy 13:55 Až na konec světa 14:55 Na koberečku 15:05 Salesiánský magazín 15:20 Charita Veselí nad Moravou 15:30 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 15:40 Zpravodajské Noeviny: 7. 10. 2014 16:00 Harfa Noemova (22. díl) 16:25 Putování modrou planetou: Venezuela 17:00 GOODwillBOY V. (3. díl) 17:55 Kaplička svatě Barbory 18:00 Vatican magazine (783. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 O Mlsáčkovi (16. díl): Mlsálek a labuťátka 18:40 Sedmihlášky 18:45 Zprávy z Věčného města: 6. 10. 2014 18:55 Hornolidečko – Horní Lideč 19:05 Gospelový sborník 19:15 Terra Santa News: 8. 10. 2014 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (66. díl) [P] 21:25 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Dotazy k přednášce Slovenská společnost a církev [P] 22:20 Generální audience Svatého otce [P] 22:50 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 23:15 Labuť sen o duši 0:10 Bazilika Božího hrobu a Golgota 0:20 Společná cesta: Člověk a společnost 0:50 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži.

Čtvrtek 9. 10. 2014: 6:05 Na jedné lodi (1. díl) 7:05 Léta letí k andělům (66. díl) 7:25 Platinové písničky 7:55 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta 9:00 Terra Santa News: 8. 10. 2014 9:20 Hudební magazín Mezi pražci 10:05 Animátoři mladých 11:40 Sedmihlášky 11:45 O Mlsáčkovi (16. díl): Mlsálek a labuťátka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Velkomoravský koncert 2014 13:50 Generální audience Svatého otce 14:25 Klapka s ... (89. díl): Pavlína a Kateřina Taubingerovy 15:25 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 15:40 Zpravodajské Noeviny: 7. 10. 2014 16:00 Charita ve středu – pomoc obětem domácího násilí (6. díl) 17:00 V pohorách po horách – Hruboskalsko 17:10 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 17:30 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 18:00 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 18:25 Sedmihlášky 18:30 O Mlsáčkovi (17. díl): Mlsálek a automatická pračka 18:45 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2013, 2. díl 19:25 Přejeme si... 19:40 Budu pomáhat: Letní dům 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (86. díl): Folklorní tančírna – Hornácko ... 21:25 Kus dřeva ze stromu: Hrušeň 21:45 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 22:00 P. S. 22:10 Harfa Noemova (22. díl) 22:35 Vatican magazine (783. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:10 Uganda, trpící perla Afriky 23:40 Přejeme si... 0:00 Zabetónovaný v Bohu 0:10 GOODwillBOY V. (3. díl).

Pátek 10. 10. 2014: 6:05 Harfa Noemova (22. díl) 6:30 GOODwillBOY V. (3. díl) 7:20 Krásné slovo otce Špidlíka: Kristus slovanských myslitelů, 1. část 8:05 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 8:30 Putování modrou planetou: Venezuela 9:05 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Dotazy k přednášce Slovenská společnost a církev 10:00 Na koberečku 10:10 Klapka s ... (89. díl): Pavlína a Kateřina Taubingerovy 11:15 Strání – obec pod Javorínou 11:35 Sedmihlášky 11:40 O Mlsáčkovi (17. díl): Mlsálek a automatická pračka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá [L] 12:45 Přejeme si... 13:00 Před branami křesťanského království 13:35 Slavnostní koncert ze Křtín u Brna 14:50 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 15:05 Na jedné lodi (1. díl) 16:10 Hadath Baalbek 16:35 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 17:25 Vlastní pracovní osud ve vlastních rukách 17:45 Škola křesťanského života a evangelizace 18:00 Múzeum

Kysuckej dediny vo Výchylkovke 18:25 Sedmihlášky 18:30 O Mlsáčkovi (18. díl): Mlsálek se s rodiči chystá na cestu 18:40 Hornolidečko – Lidečko 19:00 Kus dřeva ze stromu: Hrušeň 19:20 Dar z Medžugorje 19:40 Zprávy z Věčného města: 10. 10. 2014 [P] 20:00 Noemova pošta: říjen [L] 21:40 Na koberečku 21:50 Salesiánský magazín 22:10 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 22:40 Charita ve středu – pomoc obětem domácího násilí (6. díl) 23:40 Přejeme si... 0:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2013, 2. díl 0:40 V pohorách po horách – Hruboskalsko 0:50 Léta letí k andělům (66. díl).

Sobota 11. 10. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 10. 10. 2014 6:15 Charita ve středu – pomoc obětem domácího násilí (6. díl) 7:15 Bradi Barthová 7:25 Léta letí k andělům (66. díl) 7:45 Poselství svatých: Papež Jan XXIII. 7:55 Strání – obec pod Javorínou 8:15 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 8:30 Cirkus Noeland (17. díl) 9:00 Sedmihlášky 9:05 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 9:30 GOODwillBOY V. (3. díl) 10:25 Harfa Noemova (22. díl) 10:50 Před branami křesťanského království 11:25 Přejeme si... 11:40 Hornolidečko – Lidečko 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Zprávy z Věčného města: 10. 10. 2014 12:30 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta 13:40 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (86. díl): Folklorní tančírna – Hornácko ... 15:05 Terra Santa News: 8. 10. 2014 15:30 Mše svatá z Kafarnaum ve Svaté zemi [L] 17:25 Uganda, trpící perla Afriky 18:00 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnán navěky! 18:25 Sedmihlášky 18:30 O Mlsáčkovi (18. díl): Mlsálek se s rodiči chystá na cestu 18:40 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 19:40 V souvislostech (67. díl) [P] 20:00 Cesta k andělům (86. díl): Jaroslav Šímek [P] 20:50 V pohorách po horách – Brada [P] 21:00 Mwebare kwija – Klinika v buši 21:15 Hudební magazín Mezi pražci 22:00 P. S. 22:10 Vikolínek: perla v horách zrozená 22:30 Zprávy z Věčného města: 10. 10. 2014 22:40 Budu pomáhat: Letní dům 22:50 Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš 23:45 Slavnostní koncert ze Křtín u Brna.

Neděle 12. 10. 2014: 6:15 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta 7:25 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 7:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (86. díl): Folklorní tančírna – Hornácko ... 9:15 Na jedné lodi (1. díl) 10:30 Mše svatá z kostela sv. Mořice v Olomouci [L] 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (67. díl) 12:40 Zpravodajské Noeviny: 7. 10. 2014 12:55 Terra Santa News: 8. 10. 2014 13:20 Platinové písničky 13:50 Cesta k andělům (86. díl): Jaroslav Šímek 14:40 Budu pomáhat: Letní dům 14:50 Noční univerzita: RNDr. František Mikloško – Dotazy k přednášce Slovenská společnost a církev 15:40 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 16:00 Zprávy z Věčného města: 10. 10. 2014 16:10 Poselství svatých: Thomas Merton 16:25 Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 16:55 Sedmihlášky [P] 17:00 Cirkus Noeland (17. díl) 17:30 GOODwillBOY V. (3. díl) 18:20 Klub Valdocco 18:35 Léta letí k andělům (66. díl) 19:00 Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Bruckner: Te Deum; C. Saint-Saëns: Requiem [L] 20:15 Vatican magazine (784. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:45 V souvislostech (67. díl) 21:05 Přejeme si... [P] 21:20 Po cestách víry (4. díl): K apoštolským prahům 22:15 Polední modlitba Sv. otce Františka 22:30 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:25 Na pořadu rodina – Samota jako příležitost 0:30 Hudební magazín Mezi pražci.

**Pouť „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“
(Izrael a Jordánsko) v r. 2015**

*Pouť je radostná a důležitá pro získání ochrany zejména
v následujících kritických letech.*

Po úspěšných poutích „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhlá-
šuje VERITÉ (poslední) 8. pouť od 18.–29. 3. 2015 (Přihlášky
do 25. 10. 2014). Velmi vás prosíme, přihlaste se ihned (koncem
října se platí záloha 1 000 Kč na letenky).

Plán poutě je na internetu (www.verite.cz, sekce: Cestovní
kancelář, Pouť do Izraele). Bude navštíveno 51 biblických míst
v Izraeli a Jordánsku; hlavně pravých, několik míst nově objeve-
ných a i neznámých organizátorům tradičních poutí. Na každém
místě budou sděleny stručné historické informace a důvody pro
pravost místa. Pro zvýšení duchovního účinku jsou na 31 mís-
tech uvedeny zvukové nahrávky o průběhu biblické události. Na
některých místech je používána speciální vysíláčka a rádia. Pouť
je tak duchovně působivá, že 18 lidí si ji zopakovalo znovu.

**Cena této 12denní poutě, včetně všech doplatků a plné penze je
19 800 Kč + 290 € + 40 € (vizum), přičemž zájezd má vyšší hod-
notu (36 000 Kč).** Program a přihlášku pošleme poštou nebo e-mailem.

UNIKÁTNÍ POUŤ NA KYPR A DO TURECKA

(Po stopách Ježíše Krista a Panny Marie)

Centrum VERITÉ vyhláší (poslední) Unikátní pouť na Kypr
a do Turecka (Efez, Istanbul) ve dnech 2.–10. června 2015.

Náplň poutě je na internetu: www.verite.cz, Pouť na Kypr a do Turecka.

Cena této poutě je 19 800 Kč + 270 €. Přihlášky: prosíme,
přihlaste se ihned, závazně do 30. listopadu 2014.

Přihlášky: VERITÉ, e-mail: cestovka@verite.cz;
tel.: 222 324 617, fax: 222 321 294

Matice svatokopecká pořádá v neděli 19. října 2014
v 16.15 hod. ve Francouzském sále svatokopecské fary (Svatý
Kopeček u Olomouce) přednášku prof. dr.hab. RNDr. Jana
Andrese, DSc. na téma **AKADEMICKÉ TÝDNY NA SVATÉM KOPEČKU.**

Zveme všechny na pravidelnou **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH
RODINÁCH**, která se uskuteční **12. října 2014**. Pouť povede **od
katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny
Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlouhá cca
8 km a jde zhruba o **2 hodiny chůze**. Podle svých fyzických
sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45–13.00 hod.
před katedrálou sv. Václava (odchod ve 13.00 hod.), nebo
asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotiškách (zde je také
možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru), nebo
v 15.00 hod. na mši sv. v bazilice na Svatém Kopečku.
Bližší informace jsou na www.rodinnyzivot.cz nebo na
tel. 587 405 251 či na e-mail: reznickova@arcibol.cz.

Nová výstava v Loretě Rumburk přibližuje výjimečné
události, k nimž došlo v nedalekém Filipově roku
1866. Sedmáct výstavních panelů přibližuje historii
mariánského poutního místa a osudy baziliky minor Panny
Marie Pomocnice křesťanů. Výstavní panely přináší
podrobné informace o historii zjevení Panny Marie 13. ledna
1866, vzniku poutního místa, stavbě milostné kaple,
poutního kostela a posléze kláštera redemptoristů. Desítky
unikátních dobových zobrazení doplňují stavební plány,
ukázky dobových textů, svaté obrázky i upomínkové
předměty z poutí. Výstavu **FILIPOVSKÝ ZÁZRAK** pořádá
Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk ve spolupráci
s Římskokatolickou farností Jiřikov za podpory Ministerstva
kultury. **Výstava potrvá do 30. 10. 2014.** Přístupná je **od úterý
do soboty od 10.00 do 17.00 hod.** Vstupné na výstavu je
50 a 25 Kč. Více informací k výstavě sdělí: Klára Mágrová,
GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.
Webové stránky: www.loretarumburk.cz.

Liturgická čtení

Neděle 5. 10. – 27. neděle v mezidobí
1. čt.: Iz 5,1–7
Ž 80(79),9+12.13–14.15–16.19–20
Odp.: Iz 5,7a (*Dům Izraele je vinicí
Páně.*)
2. čt.: Flp 4,6–9
Ev.: Mt 21,33–43
Slovo na den: Vinobraní.

**Pondělí 6. 10. – nezávazná památka
sv. Bruna**
1. čt.: Gal 1,6–12
Ž 111(110),1–2.7–8.9+10c
Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále
pamatovat na svou smlouvu.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 10,25–37
Slovo na den: Na svého soumaru.

**Úterý 7. 10. – památka Panny
Marie Růžencové**
1. čt.: Gal 1,13–24
Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15
Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine,
cestou odvěkou!*)
Ev.: Lk 10,38–42
Slovo na den: Vybrala si.

Středa 8. 10. – ferie
1. čt.: Gal 2,1–2.7–14
Ž 117(116),1,2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého
světa a hlásejte evangelium.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 11,1–4
Slovo na den: Otče.

**Čtvrtek 9. 10. – nezávazná
památka sv. Dionýsia nebo sv. Jana
Leonardiho**
1. čt.: Gal 3,1–5
Lk 1,69–70.71–72.73–75
Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin,
Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
Ev.: Lk 11,5–13
Slovo na den: Neodbytnost.

Pátek 10. 10. – ferie
1. čt.: Gal 3,7–14
Ž 111(110),1–2.3–4.5–6
Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále
pamatovat na svou smlouvu.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 11,15–26
*Slovo na den: Vyháním zlé duchy
prstem Božím.*

**Sobota 11. 10. – nezávazná sobotní
památka Panny Marie**
1. čt.: Gal 3,22–29
Ž 105(104),2–3.4–5.6–7
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně
na svoji smlouvu.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Lk 11,27–28
Slovo na den: Blahoslavený život.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. ŘÍJNA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 10.	PO 6. 10.	ÚT 7. 10.	ST 8. 10.	ČT 9. 10.	PÁ 10. 10.	SO 11. 10.
Antifona	1028	1148	1044	1164	1653	1870	1075 1197 1091 1214 1106 1230 1666 1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783 881 783 881 785 883 783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1653	1870	1076 1197 1091 1214 1107 1231 1666 1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1554	1750	1076 1198 1092 1215 1107 1232 1123 1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076 1198 1093 1215 1108 1232 1124 1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1554	1750	1079 1201 1095 1218 1111 1235 1668 1885
Antifona k Zach. kantiku	719	811	1049	1169	1554	1751	1080 1202 1095 1218 1111 1235 1669 1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1655	1872	1080 1202 1095 1219 1111 1236 1655 1886
Závěrečná modlitba	719	812	1553	1750	1555	1751	1080 1202 1556 1752 1112 1236 1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081 1203 1096 1220 1112 1237 1127 1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081 1203 1097 1220 1113 1237 1128 1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081 1204 1097 1220 1113 1238 1128 1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084 1206 1100 1223 1115 1240 1130 1256
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084 1206 1100 1224 1116 1240 1131 1256
Nešpory:							
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1660 1877 1085 1208 1101 1225 1117 1242 1132 1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1555 1751 1086 1209 1102 1226 1118 1243 1133 1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1661 1878 1087 1209 1102 1226 1118 1243 1133 1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1555 1751 1089 1212 1105 1229 1120 1246 1135 1261
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1059	1180	1555 1752 1090 1212 1105 1229 1121 1246 720 812
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1664 1881 1090 1212 1105 1229 1121 1246 1135 1261
Záv. modlitba	719	812	719	812	1553	1750	1555 1751 1090 1213 1556 1752 1122 1247 721 813
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250 1387 1254 1391 1257 1395 1260 1398 1238 1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BABIČKY JSOU NEJMUDŘEJŠÍ

Eduard Martin • Odpovědný redaktor Richard Straberger

Babičky mají za úkol vnášet do nejistých dob jistotu, záračnou jistotu lásky. V tom byly, jsou i budou babičky nenahraditelné. Babičky dobře vědí, jakým darem jsou pro ně vnoučata. A vnoučata dobře vědí, jakým darem jsou pro ně babičky. Životní moudrost babiček představuje Eduard Martin v krátkých příbězích, které jsou láskyplným pohazením pro čtenářovu duši.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 120x162 mm, 152 stran, 139 Kč

PROMLUVY O POSLEDNÍCH VĚCÍCH

Charles Journet • Z francouzštiny přeložila Věra Vějrychová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Tématu posledních věcí patří v myšlení a rozjímání kardinála Journeta (1891-1975) významné místo. Tato kniha nabízí pečlivý přepis kázání, jež na toto téma pronesl při duchovním cvičení v roce 1961. Ve svém výkladu jako by nevědomky přináší živoucí svědectví čiré, průzračné víry, nesené hlubokou láskou. Nebojí se promlouvat o tajemstvích, o kterých lidé nemají odvahu hovořit a na něž nelze pohlížet bez lásky. Stvoření člověka, prvotní hřích, očistec, peklo. K těm nejtěžším otázkám, které si klade každý člověk, přistupuje naprosto zpřímá a jeho odpověď jako by už nyní byla projasněná paprskem pokoje, jehož dosáhneme později v nebi, v blaženém patření na Boha.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 113x176 mm, 184 stran, 220 Kč

ŽIVOT DONA BOSKA

Teresio Bosco • Z italského přeložila Veronika Matiašková • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Malý ilustrovaný životopis italského světce, určený především pro mladé čtenáře. Ti se v krátkých kapitolkách seznámí s mládím Giovanniho, jeho slavnými sny, cestou k duchovnímu povolání, se začátky jeho práce s mládeží, která vyvrcholila založením salesiánů.

Portál, s. r. o. • Brož., 115x190 mm, křídový papír, 48 stran, 129 Kč

APOŠTOLÁT MODLITBY • ÚMYSLY NA ROK 2015

Denní modlitba Apoštolátu v letáčkové formě s úmysly na rok 2015.

Skládačka, A6, křídový papír, 6 stran, 2 Kč

HRY

PEXESO PRO MINISTRANTY

Ilustrace Zdislava Janoušková • Ideový návrh Michal Opatrný

Pexeso s obrázky bohoslužebných nádob, knih, rouch a prádla. Součástí pexesa je i kartónová krabička, do které je možno kartičky uložit.

Karmelitánské nakladatelství, s. r. o. • 64 kartiček, 39 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vítek, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.